

EL MITE DE S'AGARÓ

QUIM CURBET

Durant els breus estius de la meva infantesa, per a mi s'Agaró era terra mítica. Uns grans xalets mig amagats entre pins ufanosos s'alçaven indiferents a la curiositat dels passavolants, entre la ganxona platja de Sant Pol i la sorra granelluda i cinematogràfica de sa Conca, i un camí de ronda que resseguia les ínfimes cales cisellades entre les roques.

Recordo racons que desprenien subtils sentors de claveguera. Els habitants dels grans casalots es miraven l'atzur de l'horitzó marí des de loggies d'estil bruneschià, mentre les criades netejaven afanyadament uns quartos de bany proveïts de detritus, si fa no fa com els que produïem nosaltres, molt més modestament, en la comuna d'un càmping.

La porta de l'hotel de la Gavina estava vigilada permanentment per gent amb uniformes que ens evocaven les pel·lícules de Walt Disney i veure passar els automòbils de luxe era com una mena d'espectacle afegit. Ens sentíem orgullosos d'aquest veïnatge.

Amb els anys, aquells rics van anar perdent glamur, desgastats per les lluentors televisives i per detritus molt més potents, congruents en el ventre de la història. Qui més, qui menys, es va comprar un cotxe a terminis i un apartament amb vistes a un altre apartament amb vistes al mar.

La urbanització, dissenyada a redós de Senya Blanca, per l'arquitecte Rafael Masó i finançada pel senyor Josep Ensesa, va deixar d'estar aïllada i ara es connecta directament als carrers d'una conurbació que ningú sap exactament on comença ni on acaba. Però s'Agaró encara és terra mítica de la meva infantesa.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/ultima-dia/2013/06/27/mite-sagaro/623700.html?utm_source=rss